Innvielse og Oergivelse

Avgjørende i sann kristen etterfølgelse

Til en ny generasjon av kristne i forsamlinger over hele Europa

Mange av oss har hatt gleden av å vokse opp i et kristent hjem. Vi går på de rette kristne møtene, vi leser i Bibelen og synger sangene. Vi føler vi er på rett plass og gjør de rette tingene — men likevel er det noe som mangler. Av og til, i stunder med selvransakelse, blir vi urolige over den avstumpede følelsen som kjennetegner vår kristne livsstil. Den er så ulik begeistringen og tilfredsheten som fyller oss når vi gjør framskritt i studiene eller klatrer på karrierestigen. Den skiller seg så tydelig fra gleden og forventningen vi får når vi bestiller den neste eksotiske ferien, eller kommer hjem med en ny elektronisk dings. Er vår kristne sløvhet normal? Er vår versjon av kristendommen ekte? Snakker vi sant når vi omtaler oss selv som ”Jesu Kristi disipler”?

Hva er en Jesu disippel?

Å være en disippel er å være en elev, en som følger en lærer og underordner seg hans lære. I det nye testamente er ordet ”disippel” brukt rundt 270 ganger. Ordet disippel må ikke likestilles med ”frelst”, ”hellig” eller ”født på ny”. I bred forstand er det brukt om mennesker som fulgte etter Jesus eller var positivt innstilt til ham (Joh 6:66 og 19:38). Noen ganger blir det brukt utelukkende om de tolv apostlene (Luk 22:11). Det er også brukt om de med større hengivelse til Jesus. Vi finner både mannlige og kvinnelige disipler (Apg 9:10+36). Det var sannsynligvis i forakt at disiplene rundt år 44 e. Kr. for første gang ble kalt ”kristne” (Apg 11:26). Dette ordet er kun brukt tre ganger i det nye testamente. Vi må til det andre århundre for finne at ”kristen” ble akseptert av av de troende som hederstittel. Når Paulus skriver, bruker han aldri ordene disippel eller kristen.

Legen Lukas forteller historien hvor Jesus forklarer hva han forventer av sine disipler (Luk 14.25–35). Den dagen hadde mange mennesker satt til side arbeid og plikter for å slutte opp om og lære av Herren Jesu undervisning. Var de virkelig disipler? I hvilken grad var de hengitt til Jesus? Jesus vender seg til mengden av tilhørere og sjokkerer dem. Han legger frem for dem tre grunnleggende betingelser.

1. Jesus — den jeg elsker høyest

”Om noen kommer til meg, og ikke hater sin far og mor og hustru og sine barn og brødre og søstre, ja, også sitt eget liv, da kan han ikke være min disippel.” (Luk 14:26). Skriften fremhever familieverdier. Vi er selvsagt ikke kalt til å hate våre familiemedlemmer. Utrykket ”hate” er brukt i en relativ betydning (Matt 10:37). Blant de forskjellige menneskene vi kjenner er det naturlig at vi er mer glad i noen enn i andre. Det Jesus sier er at om vi ikke elsker Ham høyere og sterkere enn alle andre, kan vi ikke være Hans disipler. Herren Jesus vil ha den suverene plassen i våre hjerter og våre følelser. Hvilken plass har han i ditt hjerte?

2. Jesus — min øverste prioritet

”Den som ikke bærer sitt kors og følger etter meg, kan ikke være min disippel.” (Luk 14:27). Den gang, under den romerske okkupasjonen, hadde de som bar sitt kors bare noen få timer igjen å leve. Hvilke tanker gikk gjennom hodet til en mann mens han bar korset sitt? Han erfarte en dyp forandring i sine prioriteringer. Familiekonflikten om fordelingen av en arv virker ubetydelig nå. Utdannelsen hans, bankkontoene hans og den sosiale statusen hans ble så verdiløse. Innhøstningen, forretningsprosjektene hans og planene for pensjonisttilværelsen er irrelevante nå. Å bære sitt kors er å leve i nåtiden og være klar over døden og evigheten. Å bære sitt kors frivillig er å gi avkall på de rettigheter man mener å ha. Korset forandrer våre verdier og prioriteringer. Det er ikke galt å planlegge, drømme og strekke seg etter noe. Det Jesus sier er at uten at han er vår første prioritet i livet, over våre drømmer og forhåpninger, kan vi ikke være Hans disipler. Hvilken drøm eller kraft er det som driver deg?

3. Jesus — min mest verdifulle eiendom

”Slik kan ingen av dere være min disippel uten at han oppgir alt han eier.” (Luk 14:38). Fordømmer dette utsagnet privat eiendom? Nei. Det dreier seg om holdningen vår til det vi eier. Vi er midlertidige forvaltere av Guds velsignelser, aldri eiere. Vi er født nakne, og vi får ingenting med oss når vi drar herfra. Likevel er det rart hvor sterkt vi knytter oss til materielle ting de få tiårene vi lever. For noen er det en bil, et hus eller en aksjeportefølje. For andre kan det være en bærbar PC, noen klær, eller en musikksamling. Hvilke eiendeler gir deg stor tilfredsstillelse? Jesus sier at om vi ikke verdsetter ham over alle våre eiendeler, kan vi ikke være Hans disipler.

Saltholdighet

Vi vet at frelsen vår er en gave fra Gud. Vi kan ikke gjøre oss fortjent til den. Vi tar imot den i ydmykhet og takknemlighet. Herren Jesus setter ikke opp betingelsene for å bli frelst her. Han påpeker derimot klart og tydelig holdningen som kreves for å leve et normalt kristenliv. Det at han gjentar utsagnet ”han kan ikke være Min disippel” tre ganger gir stor tyngde til standarden han setter. Moderne kristendom tillater mye mer fleksibilitet. Det virker som om mange er fornøyd fordi de følger kirkelige tradisjoner, er døpt eller går på møter med det de anser for å være teologisk korrekt forkynnelse. Skiller vår livsstil seg nevneverdig fra livsstilen til materialistene, humanistene og livsnyterne som omgir oss? Det er selvsagt ikke noe galt i å skaffe seg rikdom, hjelpe andre mennesker eller ha det litt gøy. Men standarden Jesus setter fører til et helt

annerledes syn på livet. Oppfordringen er ikke til å se ut som salt, men til å *være* salt, med andre ord å ha smak, påvirke, bringe forvandling, å være saltholdig (v.34). Denne forpliktelsen i forhold til Herren Jesus må uttrykke seg i detaljene i måten vi lever på. Og hva hvis vi feiler? Det gjør vi dessverre! Vi må aldri glemme Guds NÅDE. Som gjenfødte kristne er vi nå Guds barn. Vi er godtatt og høyt elsket av Herren, betingelsesløst. Våre seire eller våre nederlag forandrer ikke hans kjærlighet til oss. Kjærligheten hans til oss er uforanderlig og frelsen vår er sikker. Hvorfor setter da Herren en så høy standard for innvielse?

Å bygge et tårn og å utkjempe en krig

I det Jesus fremsetter sine tre betingelser for ekte etterfølgelse av ham, maler han to bilder i sinnet til sine tilhørere. Først om byggmesteren som skulle bygge et tårn (v. 28–30), siden om kongen som vurderer å gå til krig mot en annen konge (v. 31–32). Byggmesteren og kongen måtte tenke over hva de ville oppnå, og deretter hva de trengte for nå målet. Vi kunne se på disse bildene som en oppfordring til å vurdere hva det vil koste å være en Jesu disippel. Frelsen er en gratis gave fra Gud, men den fører med seg at vår stolthet og sta egenvilje må brytes. Er vi villig til å betale en slik pris? Ser vi etter en enklere versjon av kristenlivet? Kanskje kan vi også se på bildene Jesus gir oss fra et annet perspektiv. Vi vet at Herren har et mål, nemlig å bygge sin menighet. Du og jeg er levende steiner. I det han stiller disse betingelsene, peker Herren på hvilken kvalitet han ønsker at steinblokkene skal ha. Som troende vet vi at vi deltar i en åndelig krig. Disse tre betingelser gjenspeiler graden av forpliktelse Jesus krever av sine soldater. Dersom Jesus ikke er den vi elsker høyest, vil vi ved et eller annet kritisk punkt fornekte ham til fordel for en annen. Dersom Jesus ikke er vår første prioritet, vil vi ved et eller annet kritisk punkt avslå hans ledelse og følge vår egen drøm. Dersom Jesus ikke er vår mest verdifulle eiendom, vil vi ved et eller annet kritisk punkt forkaste hans sak for å beskytte våre egne investeringer.

Take it or leave it!

Vår Herre Jesus er ikke hva vi i dag kaller ”politisk korrekt”. Han er faktisk til tider ganske radikal, provoserende og konfronterende. Han byttet ikke ut de menneskene han spiste sammen med eller ventet med å utføre et mirakel for å unngå å fornærme de religiøse. Han snakket åpent om fiender, hor, skilsmisse og religiøst hykleri. Han ville ikke vanne ut ordene sine for å tilfredstille sitt publikum, eller for å øke antall tilhengere. I Johannesevangeliet kap 6 vil vi finne at Jesus oppmuntrer til å bevege seg fra overfladiskhet til et dypere forhold og større hengivenhet. Da de hørte dette, sa mange: ”Dette er hårde ord! Hvem kan høre dem?” (v. 6). Hva synes du om den høye standarden Jesus setter? Mange var tiltrukket av Jesu varme og personlighet. Mange fulgte Ham for å få materielle fordeler eller i behov av et mirakel. Men da Jesus ba om et dypere engasjement, ”trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham.” (v. 66). Hva tenker en leder når hans etterfølgere begynner å trekke seg bort? Har Jesus også en enklere og mindre krevende versjon av kristenlivet å tilby? Er Jesus nå villig til å forhandle frem en spesialavtale med sine nærmeste venner så de ikke forlater Ham? I det Jesus ser ryggene til dem som forsvinner i det fjerne, snur han seg mot de tolv og spør: ”Vil også dere gå bort? ” (v. 67). De var også frie til å gå. Selv om de var hans nærmeste venner ville ikke Jesus

senke standarden for å beholde dem. La det ikke være noen tvil: Den høye standarden for hengivenhet til Jesus er fortsatt nødvendig i dag.

Hva er alternativet?

Hver og en av oss har en innvendig motor. Det er noe som driver oss, noe som får oss til å stå opp om morgenen, noe som får oss til å studere og jobbe hardt. Dette noe inspirerer oss til kreativitet og gjøre oss villige til å ofre. Motoren kan være søken etter komfort, sikkerhet, anerkjennelse eller suksess. Det kan være en flukt fra frykt, betydningsløshet eller tomhet. Hva er drivkraften i ditt liv? Hva får deg til å stå på? Apostelen Peter funderte over valget som lå foran ham. Forlangte Jesus for mye? Skulle han også forlate Jesus og følge mengden bort? Han så på Jesu og svarte: ”Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige!” (v.68–69). Hva eller hvem ellers er verdig til å ha den sentrale plassen i våre hjerter og liv i dag? Herren Jesus kaller ikke kristne til å skille seg fra normalt sosialt samkvem og gjemme seg i et kloster. Men han krever en radikal indre forandring. Du skal ikke lenger se på deg selv som en mor, ingeniør eller sykepleier som tilfeldigvis er en kristen. Du skal se på deg selv som en kristen som tilfeldigvis er en mor, ingeniør eller sykepleier. En slik innvielse til Jesus gjør ikke at folk blir sære og mister kontakten med omverdenen. Når Jesus er den som betyr mest for oss, vil livet vårt komme i rett perspektiv. Vi er bedre studenter, bedre arbeidere, bedre naboer, bedre barn, bedre foreldre og bedre kristne. Bare når Jesus er i sentrum får vi et sunt og balansert liv.

Konklusjon

Jesus Kristus gav livet sitt for å kjøpe oss fri slik at vi kunne være et folk som tilhører ham. Frelsen blir nå tilbudt fritt til enhver som vil omvende seg, tro og gi livet sitt til Jesus. Frelsen er en gave, det kristne livet en utfordring. Hvis vi skal være nyttige for vår Mester, hvis vi skal være sanne disipler av Herren Jesus, må vi bryte noe inni oss. Noe må knuses. Da Abraham viste at han var mer hengiven overfor Gud enn overfor sin egen sønn, fikk han sønnen sin tilbake. Men gjennom denne prosessen knuste Herren noe i Abraham. Har du kommet knust frem for Gud? Holder du fremdeles noe tilbake? Vi må med full hensikt overgi våre egne planer og drømmer — vi må ta opp korset vårt, og la Jesus være sentrum i hjertene våre. Hvordan greide apostelen Paulus å holde det gående, og det med glede, under slike vanskelige omstendigheter som han opplevde? Han var innviet og overgitt til en person: ”For meg er livet Kristus” (Fil 1:21). Herren Jesus er vel fremdeles verd dette?

Philip Nunn
Armenia, Colombia
Februar 2006

Oversatt av:
Per & Maria Langåker

Kilden: www.philipnunn.com